

Dehoom isses omm Schennsde

Merr kann saache was merr will, awwer dehoom isses omm Schennsde. Wenn isch su ebbes saach odder schreib, donn muss isch gleich onn de Fuchs unn die Trauwe denke: Weil de alde Fuchs nimmi hoch genuch hibbe konnt, hodder de Schwonns oigezooche unn iss fortgeschliche, nitt ohne ze brummelle: Die sinn merr suwiesu ze sauer!

Ja, unn su duts su Alde wie mir aach gieh: Weil merr nimmi alles su mache kann wie noch vor John, seet merr halt, dehoom isses omm Schennsde unn betrachd sisch Fotos unn Bilder. Debei erinnert merr sich, dass merr uff de oone odder onnere Reis unn gons egal, ob dess im Ossde odder im Norde gewese iss, effderr mol gesaad odder gedenkt hott: Ei was isses hier su schee, hier kumm isch nochemol hie. Awwer Peifedeggel.

Wie isch moin Kummbeer Schorsch doodruffhie oogerufe unn e bissi meddem gebabbel habbd hodder gesaad, dasses emm grad su gieht unn seet noch: Honnes, desseweese habbd isch vor Korzern su enn Stoß vunn moine Dias oom vunn moine Enkel gewwe unn der hott mir uff soim Kombjuder doodefoo Farbbilder gemacht, die kenne merr uns wensichdens oogugge, weil aach su enn Projekder ferr die Dias habbd isch nimmi. Host du nooch ooner?

Ja, habbd isch ze Antwort gewwe, awwer den habbd isch schunn long nimmi oogeworfe, isch waaß gar nitt, ob der noch gieht. Awwer isch hadd dess joo die letzde John su gemacht, dass isch vunn jeder Reis, die die Fraa unn isch gemachd hawwe, gleich su enn kloone Bildbond habbd mache losse, isch glaab, den oone odder onnere vunn dene hadd isch dir unn doim Kättche schunn gezeischd.

Ja, seet de Schorsch, grad onn die mett de Kraniche kann isch misch gut erinnern.

Schorsch, saach isch, dess ewe hessde nitt saache solle.

De Schorsch war e bissi oigeschnabbd. Ei warum donn nitt?

Isch habbd gebrummeld: Ei dess konnsde derr doch vorstelle, Schorsch. Jetz im Okdo- wer iss doch die Zeit, in dere mir entweder in Linum, doo bei Berlin, odder im Diepholzer Moor die Kraniche beobachd hawwe. Unn grad weil merr doo nimmi hie kenne, weil isch su weit nimmi meddem Audo fahrn due, grad dess war dess aach, wo isch onn de Fuchs unn die Trauwe gedenkt habbd.

Moont de Schorsch: Entschuldische. Awwer mir duts grad su gieh, wenn isch droo denk, wie gern dess Kättche unn isch in e Wertschaft gonge sinn zum Esse. Unn weil merr dess in dene Coronazeide nimmi mache unns Kättche aach sunndaachs dehoom dess Esse mächt saach isch, dehoom schmeckts halt omm bessde.

Isch habbd ins Telefon gegrinst. Jetz sinn merr widder beim alde Fuchs. Weil wie der fortgeschliche iss hodder gedenkt, was machen isch jetz mett moim Hunger? Unn doo isser uff de Bauernhof newer soim Fuchsbau unn hott e Hinkel gefonge, e alt Hinkel, weil die junge schnell fortgerenn sinn. Unn wie de Fuchs dess alde Hinkel gefresse hadd hodder beim Uffstoße als vor sisch hiegebrummeld: Dehoom schmeckts halt omm bessde.

Honnes, frächt de Schorsch, awwer dess medde Hinkel host du erfunde, odder?

Isch bin gons ernst gebliwwe: Naa, Schorsch, su war dess ze lese, bevor die vegane Hinkelsschitzer die Hinkel gestrische unn die Trauwe enoigeschriwwe hawwe.

Eiern Honnes